

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 8:12
סוף זמני ק"ש - 8:39
9:15 -
סוף זמן תפלה - 10:30
דף היומי לשבת: חולץ ס"ה

בס"ד, עש"ק פ' פינחס - פרק ו' - שנת תשפ"ו לפ"ק

פרשת פינחס

"קח לך את יהושע וגו' ויסמוך את ידך עליו וגו'. את קרבני לחמי לאשי וגו' שנים ליום עולה תמיד" (כזי-כח:ג). למה נסמכה פרשת מינוי יהושע כממלא מקומו של משה רבינו לפרשת קרבן התמיד?

ושמא יש לומר משום שלחם הפנים שנאמר בהם: "ונתת על השלחן לחם פנים לפני תמיד" (שמות כה:ל) נחלקו במשנה (מנחות צט:) בפירוש תיבת "תמיד", דלת"ק "תמיד" משמעו כפשוטו - בלי הפסק כלל, ולפי ר' יוסי, אפילו אלו נוטלין ואלו מניחין אף היא היתה תמיד. בגמ' איתא: תניא רבי יוסי אומר, אפילו סילק את הישנה שחריית וסידר את החדשה ערבית, אין בכך כלום. אלא, מה אני מקיים "לפני תמיד"? שלא ילין שלחן בלא לחם. א"ר אמי, מדבריו של ר' יוסי [דאמר משום דעמד הישן שחריית מעט בשלחן והחדש ערבית מעט, קרי לי "תמיד"] נלמוד אפילו לא קרא אדם אלא קריאת שמע שחריית וערבית קיים מצות "לא ימוש ספר התורה הזה מפוך [והגית בו יומם ולילה]" (יהושע א:ה) וכו'. ועיי"ש דמובאת דעת ר' ישמעאל שלומד מפסוק "והגית בו יומם ולילה" דיש חובה ללמוד תמיד. ושוב איתא שם דעת ר' שמואל בר נחמני א"ר יוחנן דס"ל דפסוק זה אינו לא חובה ולא מצוה אלא ברכה. ראה הקב"ה את יהושע שדברי תורה חביבים עליו ביותר שנאמר: "ומשרתו יהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האוהל" (שמות לג:יא). אמר לו הקב"ה, יהושע, כל כך חביבין עליך דברי תורה - "לא ימוש ספר תורה הזה מפוך".

בתוספות השלם עה"פ: "ויהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהלה איתא: "לא ימיש", "לא ימיש" - ב' [פעמים נמצאות תיבות אלו בתורה]. "לא ימיש עמוד הענן", "ויהושע וגו' לא ימיש מתוך האוהל". [מזה לומדים] כמו שהעמודים היו משלימים זה את זה - עמוד אש לעמוד הענן, ועמוד הענן לעמוד אש, היינו "לא ימיש [מתוך האהלה] שגם יהושע לא ימיש מתוך האהלה לבטל לימודו.

עה"פ "קח לך את יהושע בן נון" (במדבר כז:יה) איתא בפירוש רבינו אפרים: "בן נון" - שהוא מצוי בבית מדרשך כמו הנון [הדג] בים, "נוצר תאנה יאכל פרי" (משלי כ"ז).

לפי הנ"ל מובן שפיר, שמפני התמדתו של יהושע בבית המדרש ובעסק התורה זכה לגדולה, ולכן נסמכה פרשת מינוי יהושע

כמנהיג כלל ישראל לפרשת קרבן התמיד [דאע"ג דהקריבו קרבן התמיד רק פעם אחת בבקר ובערב, מ"מ תכלית המצוה, מבאר החינוך (מצוה ת"א) היא "כדי לעורר רוחו וחפצו תמיד לזכור את בוראו"].

"לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום" (מה"ב). בס' פרשת השבוע איתא: סיפר חכם א' שאמר להגר"ח קנייבסקי שליט"א, דאליהו הנביא יש לו לעתיד ג' תפקידים לעם ישראל:

א) לעשות שלום - כדתנן (סוף עדין): אליהו לא בא לרחק ולא לקרב אלא לעשות שלום ביניהם, שנא' "הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא וגו' והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם".

ב) לפסוק הלכה - ואיתא בגמ' (בכורות כ"ד) עה"פ "עד יבוא ויורה צדק לכם" (הושע י'), וברש"י עד שיבוא אליהו ויורה אם מותר אם אסור, עכ"ל.

ג) לבשר הגאולה - ואיתא בגמ' (עירובין מג:) דבעי אתי אליהו מאתמול [לפני משיח], כדכתיב "הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא לפני בא יום ה'", וברש"י לפני ביאת בן דוד יבוא אליהו לבשר, עכ"ל.

והשיב לו הגר"ח: ושלשתן מקרא אחד הוא (ישעי נב:ז) "מה נאוו על ההרים רגלי מבשר, 'משמיע שלום', 'מבשר טוב', 'משמיע ישועה'". 'משמיע שלום' - זהו לעשות שלום, 'מבשר טוב' - אין 'טוב' אלא תורה כדכתיב "כי לקח טוב נתתי לכם תורתנו אל תעזובו" (ברכות ה.). 'משמיע ישועה' - "אומר לציון מלך אלקיך", זהו לבשר הגאולה.

"ושם איש ישראל המוכה אשר הוכה את המדינית זמרי בן סלוא" (מה"ב). אחז"ל (סנהדרין פב:): חמשה שמות יש לו: זמרי, ובן סלוא, ושואל, ובן הכנענית, ושלומיאל בן צורישדי.

בס' שנים מקרא איתא: מפרש המהרש"א בחידושי אגדות (שם) שלפי הדרש שזמרי הי' שאול בן הכנענית, נמצא שהי' זמרי במעשה הזה לכל הפחות בן ר"ג שנה, שהרי שאול בן הכנענית הי' מיורדי מצרים, והיו ישראל במצרים רד"ו שנה, ובשנת ארבעים ליציאתם ממצרים נהרג זמרי, הרי שהי' לכל הפחות בן ר"ן שנה.

ואין זה תימה שחי שנים רבות כל כך, שגם מצינו לגבי מרדכי, שאמרו: פתחיה - זה מרדכי (שקלים פ"ה ה"א), והיינו שחי מרדכי עד סוף תקופת בית שני. וכן מביא רש"י (מנחות סד:) על מרדכי המוזכר שם בגמ' לענין הבאת עומר מגגות צירפין: מרדכי שהי' בימי אחשורוש. והמעשה הי' בסוף תקופת בית שני, הרי שהאריך מרדכי שנים רבות כל כך. [ועיין שם בתוס' שהקשו על רש"י: ותימה הוא לומר שהאריך ימים כל כך].

בענין סוף זמן ברכות קריאת שמע

כל זמן שבני אדם שוכבים על מטתם וכו' ולמה לא דרשו כן - "ובקומך" - כל זמן שבני אדם קמים - דהיינו כל היום? וי"ל דאין הכי נמי, דהכי דרשינן ליה, ומשום הכי אמרינן: הקורא מכאן ואילך לא הפסיד הברכות, ואילו לא הי' זמן קריאת שמע כלל היו ברכותיו לבטלה. אלא משום דקיי"ל דצריך לסמוך גאולה לתפילה ותפילות כנגד התמידין תקנום והתמיד הי' קרב עד ד' שעות, וא"כ קודם צריך לקרות קריאת שמע, ולכך הקדימו זמנה עד סוף שלש שעות, ואסמכוה אקרא - "ובקומך" - בשעה שדרך בני אדם קמים וכו'.

על מ"ש הכסף משנה דדרשת "ובקומך" - כל זמן שבני אדם קמים אסמכתא בעלמא היא, מקשה הט"ז ("או"ח סי' נ"ח סק"ד): ותמהתי על פה קדוש יאמר כן, דודאי דרשת ובקומך הוה דרשה גמורה כמו "ובשכבך" וכו', ומתוך הט"ז: דדוקא בשכיבה אמרינן "בעודם שוכבים", דכל זמן ששוכב לא ישתנה שם השכיבה, מה שאין כן בקומה, דמשתנה שם קימה לשיבה והילוך, וא"כ לא מקרי קימה אלא על התחלת קימה, עכ"ל. וכעין זה כתב המג"א (סק"ז).

הטעם שאפשר לומר ברכות קריאת שמע אחר זמן קריאת שמע מבואר בשו"ת הרשב"א ("או"ח סי' מ"ז) שנשאל איך מברכים ברכות קריאת שמע בבקר או בערב קודם זמן קריאת שמע, וכתב: ומה שתמהת, א"כ היאך אנו קורין אותה בברכותיה, אל תתמה, דברכות של קריאת שמע אינן ברכות של קריאת שמע ממש כברכת התורה וכברכת המצות, שא"כ הי' לנו לברך: "לקרא את שמע" כמו שמברכין על קריאת התורה ועל קריאת המגילה. אלא, ברכותיהן [צ"ל: ברכות הן] שנתקנו בפני עצמן אלא שתקנו לאומרן לפני קריאת שמע ולאחריו, וכן הסכימו הגאונים ז"ל. ולפיכך, מי שקרא קריאת שמע בלא ברכותיה חוזר ואומר ברכותיה בפני עצמן ואין בכך כלום וכו'. ומעתה נסתלק התמה על הברכות, ואפילו לדברי הגאונים ז"ל שאין הברכות ברכות הקריאה, ואם ברכן קודם זמנם (זמנה) של שמע, אין בכך כלום. ועוד תדע לך מדתנן בפ"ק: מכאן ואילך לא הפסיד כאדם שקורא בתורה. ואסיקנא, מאי לא הפסיד? לא הפסיד בברכות, ואע"פ שעבר זמנה של קריאה. [ועיין בכסף משנה (פ"א מהל' ק"ש הי"ג) שלמד מדין זה שזמן קריאת שמע דרבנן].

ועיין בשו"ת משכנות יעקב ("או"ח סי' פ') שכתב שהרא"ש והטור [דס"ל דיכול לקרוא ברכות קריאת שמע עד סוף זמן תפילה] סברו כדעת הרשב"א. וז"ל: ונראה שהוא על פי שיטת הרשב"א וגאונים דברכות אינם שייכים כל כך לקריאת שמע, והם תקנה בפני עצמם רק סמוך לקריאת שמע, וא"כ שייכים יותר לתפילה, וזמן אחד להם וכו', עכ"ל.

ועיין בס' עין המים על זמני ק"ש ותפילה (עמ' רי"ג) שכתב לדון, דכיון דמעיקר הדין הרי ברכות קריאת שמע נתקנו על קריאת שמע אפשר דיש מקום לומר אף למאן דאמר לא הפסיד הברכות, מ"מ לכתחלה איכא ענין לגמור הברכות בזמן קריאת שמע [וודאי דשתי הברכות הראשונות דקודם קריאת שמע צריך לברך בזמן ק"ש, דהא בעינן לקרות ק"ש בברכותיה, אלא דנפקא מינה לענין ברכת אמת ויצבי, דכבר קרא קריאת שמע בזמנה, אי איכא ענין אף לגמור "גאל ישראל" קודם ג' שעות]. אולם לא מצאנו בשום אחד מן הראשונים דכתב להדיא דיש ענין בזה, וזולת הרא"ה (בברכות דף ה'), דכתב דעיקר זמן ברכות ק"ש הוי בזמן קריאת שמע [ועיין בשו"ת משכנות יעקב הנ"ל דמשמע מדבריו שהינן בשיטת הרמב"ם הסובר דברכות ק"ש זמנם כל היום, דלכתחלה זמן ברכות ק"ש הוא בזמן ק"ש, עיי"ש].

בסוף דבריו כותב בעל עין המים: ומסתימת הפוסקים נראה דליכא ענין לגמור ברכות ק"ש בזמן ק"ש, אלא בב' ברכות ראשונות ומשום ק"ש בברכותיה, אך ברכה אחרונה - לא.

בפרשתנו נמצאת מצות קרבן התמיד, ואחז"ל (ברכות כו:): רבי יהושע בן לוי אמר, תפילות כנגד תמידין תקנום. לקמן בגמ' איתא: תניא כוותי' דריב"ל, מפני מה אמרו תפילת שחר עד חצות, שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד חצות, ורבי יהודה אומר, עד ארבע שעות, שהרי תמיד של שחר קרב והולך עד ארבע שעות. ומפני מה אמרו תפילת המנחה עד הערב, שהרי תמיד של בין הערביים קרב והולך עד הערב. רבי יהודה אומר עד פלג המנחה, שהרי תמיד של בין הערביים קרב והולך עד פלג המנחה וכו'.

פ"ק דברכות (ט:): תנן: מאימתי קורין את שמע בשחרית, משיכיר בין תכלת ללבן וכו' עד הנץ החמה. ר' יהושע אומר עד שלש שעות שכן דרך מלכים לעמוד בשלש שעות. הקורא מכאן ואילך לא הפסיד כאדם הקורא בתורה.

לקמן (י:): מובאת ברייתא: הקורא מכאן ואילך לא הפסיד כאדם שהוא קורא בתורה, אבל מברך הוא שמים לפניו ואחת לאחריה וכו'. מאי "לא הפסיד"? שלא הפסיד ברכות.

הרא"ש בפ"ק דברכות (סי' י') כותב על מה דאיתא במשנה: "הקורא מכאן ואילך לא הפסיד וכו' אבל מברך לפניו ולאחריה", וז"ל: יש להסתפק אם רצונו לומר [ד"מכאן ואילך" הכוונה היא] עד חצות כשיעור תפילה אליבא דרבנן, או עד ד' שעות אליבא דר' יהודה [ומסביר המעדני יו"ט: דהלכתא כוותי'], או אפילו כל היום כולו לא הפסיד. ורב האי גאון ז"ל כתב אף כל שעה רביעית אע"פ שאינה עונתה מברך שמים לפניו ואחת לאחריה. משמע דדוקא שעה רביעית שהוא זמן תפילה לרבי יהודה. אבל מכאן ואילך הפסיד הברכות. ואם בירך, עובר על לא תשא, עכ"ל.

בחידושי הריטב"א על ברכות (י:): איתא: הקורא מכאן ואילך וכו' - וכתב רבנו האי גאון ז"ל, ואף כל שעה רביעית, אע"פ שאין עונתה מברך שמים לפניו ואחת לאחריה. ומשמע מדבריו דלאחר ד' אינו מברך. ונסיב לה כר' יהודה דאמר תפילת השחר עד ארבע שעות. אבל ר' יצחק ז"ל פירש, אפילו עד חצות דהוא זמן תפילה לתנא קמא.

בהערה 328 שעל הריטב"א איתא: כנראה כוונתו לר' יצחק בעל התוספות, ועיין תוס' ר"ז. ותוס' הרא"ש הסתפקו בהא אם עד ד' שעות כר' יהודה לתפילה או עד חצות כרבנן, או כל היום. וכן ברשב"א כתב שנסתפקו בזה בתוספות. [וברמב"ם (שנביא בסמוך) כתב דקורא כל היום. וכן דעת הרבה ראשונים דס"ל דברכות קריאת שמע אין להם קשר עם תפילה אלא זו תקנה לקבלת עול מלכות שמים כל היום אפילו לא יקיים מצות הקריאה, ועיין פירוש ריבב"ן]. אבל רבינו (הריטב"א) כתב מר' יצחק עד חצות. ועיין באבודרהם סדר תפילות של חול, השער הא', עכ"ל.

הבית יוסף ("או"ח סוס"י נ"ח) מביא את דברי הרא"ש, ושוב כותב: אבל הרמב"ם (הל' ק"ש פ"א הי"ג) כתב שמברך לפניו ולאחריה כל היום, אפילו איחר וקרא אחר שלש שעות.

והנה הכסף משנה (שם) כותב: וה"ר מנוח כתב, הקורא אחר שלש שעות וכו' פירוש, כל שאר היום עד הערב. ודעת ר"ח דדוקא עד שעה רביעית, אבל מרביעית ואילך - הפסיד. ואין כן דעת כל המפרשים. ולישנא דמתניתין הכי מוכחא - "הקורא מכאן ואילך" - ולא הייב שיעורא, משמע מכולי יומא קאמר, עכ"ל.

שוב איתא בכסף משנה: יש שואלים, מאי טעמא "בשכבך" דרשינן

בספר תורת אמוך (ברכות ח"א עמ' 66) מובא סיכום הענין: הגמרא אומרת שניתן לברך ברכות קריאת שמע לאחר זמן קריאת שמע. רב האי גאון סובר שניתן לברכן עד ארבע שעות. הריטב"א בשם רבי יצחק סובר שניתן לברכן עד חצות. והרמב"ם סובר שניתן לברכן כל היום.

הרשב"א מבין שניתן לברך ברכות קריאת שמע לאחר זמן קריאת שמע, כיוון שהברכות אינן קשורות למצות קריאת שמע. הרא"ה סובר שהברכות קשורות למצות קריאת שמע, והמברכן ללא קריאת שמע מחסיר את עיקר מצותן, אך יש להן גם משמעות עצמאית, ולכן ניתן לברכן גם לאחר זמן קריאת שמע.

לדעת רב האי גאון ורבי יצחק, ברכות קריאת שמע נתקנו כחלק ממצות תפילה, ולכן זמנן מקביל לזמן תפילה.

מהרמב"ם משמע שהוא חולק על כל הראשונים, ולדעתו לא ניתן לנתק את ברכות קריאת שמע מפרשות שמע. הכסף משנה מפרש, שלא ניתן לנתק בין הברכות לבין מצות קריאת שמע, וניתן לברך את הברכות כל היום רק מכיוון שזהו זמן קריאת שמע מהתורה, אך ניתן לפרש שלא ניתן לנתק בין הברכות לבין קריאת שמע, ומקיימים בהן מצוה מדרבנן של קבלת עול מלכות שמים, שזמנה כל היום.

נפקא מינה בין שיטת הרמב"ם לבין שיטת שאר הראשונים היא שלדעת רוב הראשונים המברך ברכות קריאת שמע לאחר שלוש שעות, מברכן ללא קריאת שמע, ולדעת הרמב"ם, מברכן ביחד עם קריאת שמע.

השו"ע (סי' ס' סע' א') פוסק: "קרא קריאת שמע בלא ברכה, יצא ידי חובת קריאת שמע, וחזור וקורא הברכות בלא קריאת שמע. ונראה לי שטוב לחזור ולקרות קריאת שמע עם הברכות". הגר"א (שם אות ו', מובא במ"ב סק"ד) מפרש שטוב לחזור ולקרוא קריאת שמע עם הברכות כדי לעמוד בתפילה מתוך דברי תורה. הפרי מגדים (מש"ז אות א') מפרש שטוב לחזור ולקרוא קריאת שמע עם הברכות כדי לצאת ידי השיטה שברכות מעכבות זו את זו". אך ניתן לפרש שטוב לחזור ולקרוא קריאת שמע כדי לצאת ידי שיטת הרמב"ם, שלא ניתן לנתק בין הברכות לבין קריאת שמע.

השו"ע (סי' נ"ח סע' ו') פוסק כרב האי גאון שניתן לברך ברכות קריאת שמע עד ד' שעות בלבד. הפרי חדש (שם) פוסק כרמב"ם שזמנן כל היום. המשכנות יעקב (או"ח סי' פ') נוטה להכריע, שניתן לברך עד חצות. הביאור הלכה (שם ד"ה קוראה) פוסק: "אפשר שיש לסמוך על זה [לברך עד חצות] לענין אם היה לו אונס שלא היה יכול לקרות הברכות עד ד' שעות".

ועיין בהגהות החת"ס, דעל מה שכתוב בשו"ע: "אם עברה שעה ג' ולא קראה קורא אותה בברכותיה כל שעה ד' שהוא שלישי היום ואין לו שכר כקורא בזמנה. ואם עברה שעה ד' ולא קראה, קוראה בלא ברכותיה כל היום", מקשה החת"ס: לשון זה צריך עיון בטור ובית יוסף, דמשמע דלמאי דקיי"ל ריש סי' פ"ט דתפילה זמנה עד חצות בדיעבד, הוא הדין לברכות האלו, וקל וחומר הוא דהא תפילה קיי"ל בודאי כר' יהודה (ברכות כו). דזמנה עד ד' שנות, ואפ"ה מתפלל עד חצות. ומכל שכן ברכות שהם מספיקא של הרא"ש (ברכות פ"א סי' י') אם דמיא לתפילה או לא, לא כל שכן שיהא מותר לאמרם עד חצות, אלא שהפסיד שכר ברכות בזמנה, כן נראה לעניות דעתי, עכ"ל.

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

PARSHAS PINCHAS
© COPYRIGHT 2026
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

לז"נ אסתר בת שלמה זלמן שטרן ע"ה

רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש

“שנים ליום עולה תמיד” (כח:ג)

“... two on each day, as a burnt offering, constantly.”

There are some people who study with great diligence and for extended periods of time only when the inspiration strikes them, which may be very infrequently. A Godol said that the true measure of *Hasmada* - diligence - is not based merely on ability or on time spent learning, but more importantly on consistency of Torah study - if a person devotes as much as he can of every day to *Limud Hatorah*, he is truly a *Masmid*. We can derive this from the *Korbon Tomid* which was sacrificed only twice a day, but since it was offered consistently - every single day - it was called the *Korbon Tomid* - the “constant sacrifice”.

In a similar vein, the Chofetz Chaim said that a *Lamdan* is not someone who has the ability to learn, any more than a *Gazlan* is someone who knows how to rob. Just as a person is considered a *Gazlan* only if he actually steals, so too, *Le'havdil*, a person can be considered a *Lamdan* only if he actually studies Torah.

The Netziv of Volozhin, Z'T'L', defined a *Masmid* as someone who learns when he is supposed to learn, eats when he is supposed to eat, sleeps when he is supposed to sleep, and relaxes, when he is supposed to relax. If a person mixes up these times he cannot find success in his learning.

“ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה” (כו:יז)

“And let the congregation of Hashem not be like sheep without a shepherd for them.”

Why did Moshe emphasize the words, “for them”?

Hagaon Rav Zalman Sorotzkin, Z'T'L', pointed out that Moshe was certain that Bnei Yisroel would never be lacking leaders. However, he knew that there are people who wish to become leaders to satisfy their own egos and lust for fame and power. Such people are not shepherds of the people, but rather, individuals who look out for their own best interests. It was for this reason that Moshe asked Hashem to appoint a successor who would put the interests and needs of the people first, so that Bnei Yisroel would not be like a flock which has no shepherd looking out for its benefit.

“קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו”
(כו:יח)

“Take Yehoshua bin Nun, a man of spirit, and rest your hand upon him.”

Chazal tell us (*Baba Basra 75a*): The elders of that generation said, “The countenance of Moshe is like the sun, [while] the countenance of Yehoshua is like the moon. Woe for that embarrassment, woe for that shame.”

Why was it only that the *elders* of the generation noticed that Yehoshua was not as great as Moshe *Rabbeinu*?

Hagaon Rav Chaim of Volozhin, Z'T'L', explained that the younger people saw Moshe in his old age and Yehoshua while he was still a young man, and therefore, they assumed that when Yehoshua would reach the age of Moshe, he would grow to be as great as Moshe. Only the elders who had seen Moshe when he was Yehoshua's age and saw that even as a young man he was greater than Yehoshua could lament over the fact that the new leader of Klal Yisroel was on a lower level than the previous one.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

The Brisker Rov, Z'T'L', was of the opinion that the *Birkas Ha'orei'ach* (the special *Yehi Ratzone* that the guest recites for his host) should be said immediately after the conclusion of the fourth Bracha (לעולם אל יחסרנו). The reason for this is because the Rambam (*Hilchos Brachos 2:7*) writes: “In the fourth Bracha [the guest] adds the Bracha for the *Ba'al Habayis* The implication is that the *Birkas Ha'orei'ach* (“*Yehi Ratzone*”) is part of the fourth Bracha.

According to this, if the guest recites “לעולם אל יחסרנו”, since he is still in the middle of the fourth Bracha, he should not answer *Amein* to any Bracha that he hears until he concludes the *Birkas Ha'orei'ach*. By the same token, if someone else hears the guest say “לעולם אל יחסרנו”, he should not answer “*Amein*” since he has not completed the fourth Bracha yet (*Sefer Notrei Amein*, p. 217, in the name of the Even Ho'azel, *Hilchos Brachos 2:7* and *Hagaon Rav Avrohom Yehoshua Soloveitchik, Shlita*).

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Did Pinchas become defiled [*Tomei Meis*] when he killed Zimri and Kozvi?
 - 2) Can a father bequeath his entire inheritance to one child?
 - 3) Which Yom Tov was given to women as a reward for not contributing to the Eigel?
 - 4) Which person mentioned in this Parsha was punished by having his *Ru'ach Hakodesh* leave him for 200 years?
 - 5) Which person who was born as a Leivi became a *Mashu'ach Milchomo*?
 - 6) When did Pinchas become a Kohein?
 - 7) In which two places in the Torah does a Parsha begin in the middle of a Posuk?
 - 8) Why was Pinchas given his name?
 - 9) Which person mentioned in Parshas Pinchas was named *Shevilna'i*?
 - 10) What was the name of Pinchas' son?
 - 11) Who were Booki and Uzi?
 - 12) By which name was Chushim ben Dan referred to in Parshas Pinchas?
 - 13) What was the name of the wife of Leivi?
- 5) Pinchas, who was born a Leivi, became a Kohein after killing Zimri, and later became the *Moshu'ach Milchomo* (see Sota 43a).
 - 6) Pinchas became a Kohein when he killed Zimri (ibid., and Zevachim 101b). He became a *Kohein Meshu'ach* at the *Shemini L'Melu'im* (Da'as Zekeinim, Bamidbar 25:13).
 - 7) Bereishis 35:22, Bemidbar 26:1.
 - 8) Because he turned (פנה) with zealotry and had consideration (חס) on the honor of Hashem (Midrash Sechel Tov, Vo'era 6:25).
 - 9) Kozbi's real name was *Shevilna'i* (Sanhedrin 82b).
 - 10) Avishu'a (Divrei Hayomim I, 5:30)
 - 11) The grandson and great-grandson of Pinchas (Divrei Hayomim I, 5:32).
 - 12) Shucham (26:42 - see Midrash Agada).
 - 13) Either "*Osa*" (Panei'ach Raza, Hadar Zekeinim, on Bemidbar 26:59), or *Adina bas Yovav ben Yakton* (Sefer Hayashar).

ANSWERS

- 1) Pinchas did not become defiled when he killed Zimri and Kozvi because they did not bleed or die until after he put them down (Bamidbar Rabba 20:25).
- 2) If a father orally bequeaths all of his possessions to one son, he inherits him. (see Baba Basra 136a, Rambam Hil. Nachlos 6:2; Choshen Mishpat 281).
- 3) Women were given Rosh Chodesh as a Yom Tov as a reward for not contributing jewelry to the Eigel (Tur Orach Chaim 417). Therefore, in some places, women have a custom to refrain from work on Rosh Chodesh (ibid.).
- 4) When Pinchas did not go to annul the vow of Yiftach, he was punished by losing his *Ru'ach Hakodesh* for

NOW AVAILABLE

The sefer נר מתהיהו is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood. Please be in touch via email.

The sefer מצא טוב on שמחות and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

The material for this issue has been reprinted from previous years